Kirkenyt

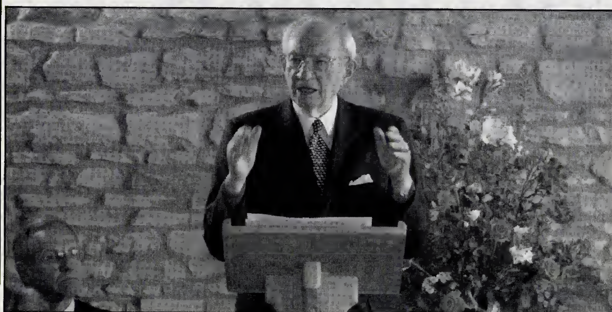


FOTO: DAVID M.W. PICKUP/ MED TILLADELSE FRA *CHURCH NEWS*

Præsident Gordon B. Hinckley taler til medlemmer ved Gadfield Elm Chapel i England på sin rejse i Europa.

Præsident Hinckley indvier templer, møder medlemmer i USA og Europa

Under en ti dage lang tur til Europa indviede præsident Gordon B. Hinckley det nye tempel i København og talte til de hellige på De Britiske Øer, i Frankrig og Spanien. Efter sin hjemkomst til USA indviede han templet på Manhattan i New York.

Danmark

Den 23. maj 2004 deltog flere end 3.400 medlemmer, enten i templet eller via satellit, da præsident Hinckley indviede templet i København ved fire møder.

Templet, som betjener medlemmer i Danmark, Island og dele af Sverige, er en tidligere kirke, som i 1931 blev indviet af ældste John A. Widtsoe.

Præsident Hinckley mødte medlemmerne dagen før indvielsen til et møde og en kulturfestival.

Storbritannien

Den 25. maj talte præsident Hinckley via satellit til medlemmer i stavscentre på De Britiske Øer.

Dagen efter modtog præsident Hinckley skødet til kirken i Gadfield Elm, en bygning i Worcestershire, som blev skænket Kirken i 1840, da en hel menighed fra De Forenede Brødre sluttede sig til Kirken.

Frankrig

Præsident Hinckley mødtes den 28. maj med Kirkens medlemmer i Frankrig i et konferencecenter. Han sagde til de hellige: »Jeg ville ønske, at jeg kunne bekendtgøre, at vi får et tempel her, men vi har endnu ikke fundet et passende sted … jeg er sikker på … at et smukt Herrens hus engang vil pryde dette land.«

»Jeg elsker de trofaste hellige i Frankrig af hele mit hjerte,« sagde han til sidst.

Spanien

I Spanien talte profeten til næsten 8.000 medlemmer fra Spanien og Portugal.

Efter at have båret vidnesbyrd om, at vi alle er vor himmelske Faders børn, sagde han: »Her til formiddag blev jeg vist det sted, hvor det frygtelige bombeangreb [mod adskillige tog] fandt sted. Jeg sagde til mig selv: ›Sådan noget kunne ikke finde sted, sådan noget ville ikke finde sted, hvis alle mennesker troede på Gud den evige Fader, og på at vi alle er søskende.‹«

New York

Præsident Hinckley indviede templet på Manhattan i New York ved fire sessioner den 13. juni.

Præsident Hinckley bad i sin indvielsesbøn: »Må dette tempel være et stille tilflugtssted midt i denne store, støjende storby. Må alle, som træder ind gennem dets døre, føle, at de er trådt ud af verden og ind i et sted med din guddommelige nærhed.«

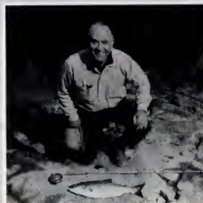
Præsident Hinckley overværede og talte også ved en jubilæumsforestilling, opført af kirkemedlemmer og afholdt i den berømte Radio City Music Hall. ■

Kirkenyt *har bidraget til denne rapport.*

Ældste David B. Haight

Hengiven discipel

2. SEPTEMBER 1906 – 31. JULI 2004


Som ung kom David B. Haight tæt på døden ved to lejligheder, engang da han blev kastet ud af en vildfaren vogn og anden gang, da han slog sit hoved, mens han dykkede ned i et vandhul. »Jeg tror, at det var Herren, der skånede hans liv i hans tidlige år« med en storslået hensigt, sagde hans søn Robert (citeret i Ronald E. Poelman, »Ældste David B. Haight: Glæden ved at opløfte andre«, *Stjernen*, sep. 1987, s. 20).

Og Herren havde i sandhed planer for den unge David. Han blev senere kaldet til De Tolv Apostles Kvorum og blev til sidst i en alder af 97 år den ældste apostel i Kirkens historie. Hans tjeneste som apostel afsluttedes den 31. juli 2004, da han sov ind i Salt Lake City på grund af alder. Han blev mindet som en hengiven discipel ved bisættelsen, der fandt sted den 5. august i Tabernaklet på Tempelpladsen.

Et mægtigt vidnesbyrd

Ældste Haight »rørte folkenes hjerte over hele jorden med sin udtalelse om tro og sit vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi levende realitet,« sagde Det Første Præsidentskab i en udtalelse til pressen. »Han har båret det vidnesbyrd på mange kontinenter og har været et indflydelsesrig i den kirke, han elskede … Ved hans bortgang rækker vi i kærlighed ud til hans elskede partner, Ruby, og deres børn.«

Ældste Haight var kendt for sine improviserede taler ved generalkonferencerne, hvilke var fyldt med jordbundne anekdoter og udtryk for hans dybe og vedvarende vidnesbyrd om evangeliets sandhed. I sin seneste konferencetale, holdt i april, sagde han: »Gud lever … [Han] elsker os, som vi bør elske ham … Evangeliet er sandt. Jeg ved det; jeg er et vidne derom« (»Den store visdom, kærlighed«, *Liahona*, maj 2004, s. 6).

Forpligtelse og næstekærlighed

David Bruce Haight blev født den 2. september 1906 i Oakley i Idaho. Hans forældre var Hector C. Haight og Clara Tuttle Haight. I sin barndom oplevede han sin fars og fire af sine søskendes død på grund af sygdom. Disse smertefulde tab gav ham indfølingsevne og forståelse for dem, som stod over for modgang i deres egen tilværelse. På trods af disse svære oplevelser, beskrev han sig selv som en »typisk dreng, der voksede op i en landsby« (citeret i Gerry Avant, »Elder Haight Recognized What



Modsatte side (fra venstre): David B. Haight i sine gymnasieår. Ældste Haight ses her i 1969 på en fisketur. Kaptajnløjtnant David B. Haight blev dekoreret for sin indsats under Anden Verdenskrig. Ovenfor: Ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum.

Really Is ›Great Moment‹ in Life«, *Church News,* 24. nov. 1985, s. 5).

Kirken var en betydningsfuld påvirkning i hele hans liv, men et vendepunkt i hans forpligtelse over for evangeliet fandt sted under Anden Verdenskrig, da han tjente som kaptajnløjtnant i USA's flåde. Efter at have efterladt sin familie i Californien for at flyve til Honolulu på Hawaii, tilbragte han en søvnløs nat bagerst i et fly, hvor han revurderede sit liv og udgød sit hjerte i bøn. Selv om han havde tjent i mange kirkekaldelser og havde tjent i et biskopråd, besluttede han, at han ikke var så hengiven, som han burde have været. »Jeg har ofte tænkt, at det måske var min vej til Damaskus, da jeg tænkte på min familie, som jeg efterlod ude i bugten,« sagde han senere. »Jeg indgik den fuldstændige forpligtelse, at jeg aldrig ville stille spørgsmål til et kald fra Herren. Jeg ville bruge de få talenter, jeg måtte have, til at opbygge riget, hvis jeg overlevede min deltagelse i denne konflikt« (citeret i *Church News,* 24. nov. 1985, s. 5).

Han holdt dette løfte, idet han senere tjente som præsident for Palo Alto Stav i Californien, som præsident for Den Skotske Mission og som regionalrepræsentant inden sit kald som assistent til De Tolv i april 1970. Den 8. januar 1976 blev han ordineret til apostel.

Ældste Haight vidste, at uanset hvilke kaldelser han fik, er kernen i efterlevelse af evangeliet næstekærligheden eller Kristi rene kærlighed. Han fortalte et af sine børnebørn: »Herren bekymrer sig ikke om, hvorvidt du er biskop eller stavspræsident eller apostel. Han bekymrer sig for, hvordan du behandler folk« (*Stjernen*, sep. 1987, s. 22).

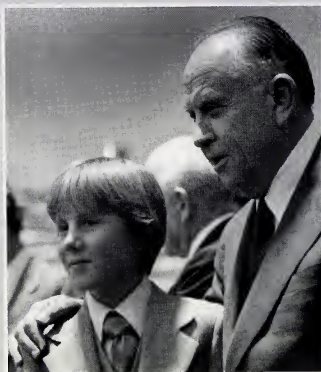
Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har bemærket ældste Haights opmærksomhed på andres behov, og han kom med dette eksempel: »Ældste Haight læste en avisartikel om en ung mand, en erfaren svømmer, som druknede, da han forsøgte at redde andre, hvis kano var kæntret. David kendte ikke familien, men han følte med dem i sit hjerte.« Han deltog i bisættelsen, hvor han gav udtryk for sin sympati med enken og forældrene til den unge mand. Ældste Haights bekymring for dem bidrog til, at forældrene blev aktive i Kirken. Ældste Haight udførte tempelbeseglingen af deres tre sønner til forældrene, deriblandt den unge mand, som var gået bort (se Lucile C. Tate, *David B. Haight: The Life Story of a Disciple*, 1987, s. 288).

74 år med forelskelse

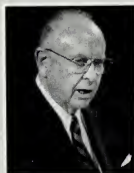
Mange af ældste Haights taler var krydret med henvisninger til hans elskede hustru, Ruby. Den unge David så Ruby Olson første gang til en fest, han deltog i med en



***Ovenfor:** Ældste og søster Haight sammen med deres familie. **Øverst til højre:** Sammen med sit barnebarn, Brent Haight. **Nederst til højre:** Ældste Haight bar kraftigt vidnesbyrd om evangeliet i mange generalkonferencetaler. **Yderst til højre:** Ældste Haight og hans hustru, Ruby, i juni 2003.*







anden ung kvinde. Da han og hans pige stod og så på de andre dansende, kom »den sødeste pige [han] havde set i [sit] liv« dansende forbi med sin unge mand. David så den muntre unge kvinde i den røde kjole danse forbi flere gange, og så spurgte han sin pige, om hun kendte den pige. Hans pige svarede, at de var medlem af den samme forening på college. »Det er nok ikke den rigtige måde at få venner på og påvirke folk, men jeg spurgte min pige, om hun på et eller andet tidspunkt ville præsentere mig for Ruby«, mindedes ældste Haight.

Denne præsentation fandt aldrig sted, men kort tid efter søgte Ruby på en stilling i den butik, David var leder for. Hun blev ansat. Da han bød hende ud til deres første stævnemøde, fortalte hun ham, at hun allerede havde en aftale den aften. Han mindedes: »Jeg spurgte, hvornår hendes aftale ville komme. Hun sagde klokken 8. Jeg sagde: ›Hvad nu, hvis jeg kommer klokken 6?‹« (citeret i *Church News,* 24. nov. 1985, s. 5).

Forholdet blev snart fast, og senere giftede parret sig i templet i Salt Lake City den 4. september 1930. Deres forelskelse fortsatte i hele deres næsten 74 år lange

ægteskab. Ældste Haights sekretær, Linda Dalley, mindes en oplevelse, hun havde, da hun besøgte familien Haight tidligere i år. »Deres husholderske lukkede mig ind, og hun gjorde tegn til mig om ikke at lave støj. Hun sagde: ›Se i dagligstuen,‹ og der var ældste og søster Haight, så syg som ældste Haight havde været, og de to var i dagligstuen, hvor de dansede med hinanden. Jeg synes, at det er noget af det smukkeste, jeg har set. 97 år gammel, og på det tidspunkt var søster Haight 93, dansende i dagligstuen uden musik. De havde ikke brug for musik. De havde musikken i deres hjerte.«

Ældste og søster Haight har 3 børn, 18 børnebørn og 78 oldebørn.

Den professionelle karriere

Ældste Haight havde en lang og vellykket professionel karriere. Han færdiggjorde sin uddannelse på Utah State University og virkede i ledende stillinger i stormagasiner i Utah, Californien og Illinois, og til sidst ejede han en gruppe forretninger i 1950'erne. Fra 1959 til 1963 var han borgmester i Palo Alto i Californien. Han var i sin anden valgperiode, da han blev kaldet som præsident for Den Skotske Mission.

Efter sin tjeneste som missionspræsident arbejdede ældste Haight som assistent til rektoren for Brigham Young University i Provo i Utah, før han blev kaldet til assistent til De Tolv.

Et liv i retfærdighed

Ældste Haights arv gavner ikke alene hans efterkommere, men alle medlemmer af Kirken, som er blevet inspireret af hans vidnesbyrd og hans tro på Jesus Kristus. I en tale ved en generalkonference formanede han medlemmerne til at »have det vidnesbyrd og ønske i vores hjerte at undervise andre, at forklare det, vi tror på, og om at leve et retskaffent liv … at være et eksempel for andre og at kunne udbrede dette værk, ikke blot ved det, vi siger, men ved adfærd« (»Tro, hengivenhed og taknemmelighed«, *Liahona*, juli 2000, s. 42). Ældste Haight var et levende eksempel på det, han underviste i. ■



HØJT ELSKET APOSTEL MINDES AF SINE BRØDRE

Ved ældste David B. Haights begravelse hyldede talere ham på følgende måde:

Præsident Gordon B. Hinckley: »Han erkendte, at hver enkelt i den menneskelige familie er et barn af Gud, og at vi derfor alle er søskende. Han havde i sit hjerte en påskønnelse af alle, som han kom til at kende, uanset deres religiøse tilhørsforhold … Han kendte sin plads og sit enestående ansvar som en, der vidner om Herren Jesu Kristi levende realitet.«

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: »Han havde ingen svage punkter. Der var ikke svig i hans sjæl. Der var ikke mangler i hans karakter. Ældste Haight elskede Herren af hele sit hjerte og hele sin sjæl og tjente ham med al sin kraft helt til slutningen af sit jordiske liv.«

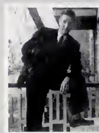
Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: »Hans største værk var blandt mennesker som en af Kristi hengivne disciple … Tusinder er blevet direkte påvirket af hans enestående omsorg over for mange. Han gik ikke på akkord med hensyn til at gøre det, der var rigtigt.«Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolvs Apostles Råd: »Døden er en væsentlig del af livet … [Ældste Haight] er nu i paradis … Vi ved noget om, hvordan paradis er, og hvad David B. Haight foretager sig … Gud velsigne David B. Haights minde.«

Ældste Neal Ash Maxwell

Et løfte blev opfyldt

6. JULI 1926 – 21. JULI 2004





Som soldat under anden verdenskrig under heftig beskydning fra fjenden lovede den unge Neal Maxwell, at hvis Herren skånede hans liv, ville han vie sit liv til Herrens tjeneste.

Herren skånede ham.

Den unge Neal holdt sit løfte.

Næsten 60 år senere – den 21. juli 2004 – afløste Herren ældste Neal Ash Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum fra hans virke her på jorden efter otte års kamp med leukæmi. Han blev 78.

Et livs tjeneste

»Denne vidunderlige leders død afslutter et kapitel i Kirkens historie, som strakte sig over 30 års trofast lederskab,« sagde præsident Gordon B. Hinckley. »Ældste Maxwells livslange tjeneste i Kirken og for sit land overskred grænser og nåede ud til menneskers hjerte og hjem over hele verden.«

Ældste Maxwell døde på 23 årsdagen for sin kaldelse som apostel i 1981. Forud for denne kaldelse tjente han i to år som assistent til De Tolv og fem år i De Halvfjerds' Præsidium. Ældste Maxwell tjente også som biskop, kommissær for Kirkens Uddannelse, medlem af Unge Mænds hovedbestyrelse og regionalrepræsentant.

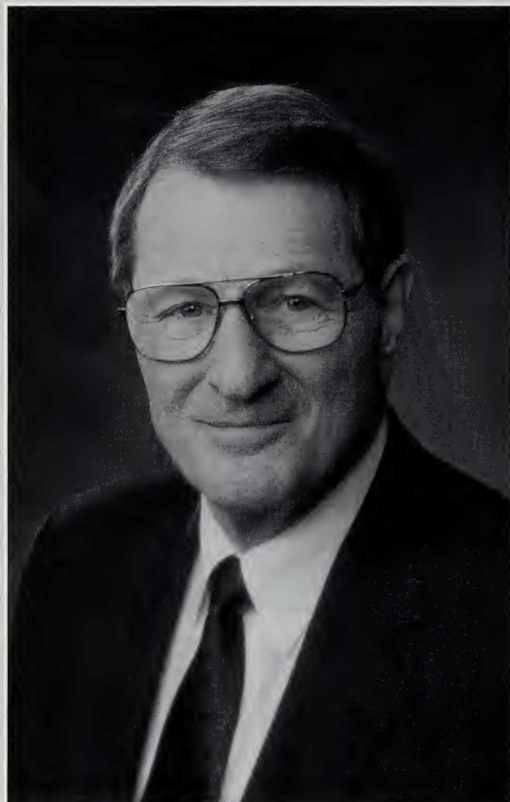
»Så længe hjertet slår,« sagde ældste Maxwell, »bør det en del af tiden slå, fordi vi rækker andre en hjælpende hånd. Og så længe der er luft i vore lunger, bør en del af denne luft bruges til at skænke andre en velfortjent ros og tiltrængt opmuntring« (citeret i »Research Foundation Honors Elder Maxwell,« *Ensign,* aug. 2002, s. 77).

Tjeneste i ubemærkethed

Ældste Maxwell blev ved sin bisættelse den 27. juli i Tabernaklet på Tempelpladsen også mindet for sit virke over for sin hustru Colleen, 4 børn, 24 børnebørn og 2 oldebørn. Han var søn af Clarence H. og Emma Ash Maxwell.

»I en verden fuld af meget arbejde og stræben i parlamenter, kongresser, forvaltninger og virksomheders hovedsæder,« belærte ældste Maxwell, »udføres Guds store værk som oftest af almindelige mennesker i hjemmets og familiens ubemærkethed« (*That My Family Should Partake*, 1974, s. 122).

Ældste Maxwell betragtede sig selv som en af de almindelige mennesker, der stræber efter at gøre noget usædvanligt. Han fokuserede på sin familie. »Vi vidste,



Modsatte side (fra venstre): Som infanterisoldat under anden verdenskrig, 1944. Fremvisende talrige anerkendelser for svineopdræt. Som missionær i det østlige Canada, 1947-1948. Herover: Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum.

at min far var dybt involveret i sin apostelgerning,« sagde hans søn Cory ved begravelsen. »Men vi vidste også, at han ikke blot elskede os, men at han elskede at tilbringe tid sammen med os.«

Ældste Maxwell udtrykte ofte stor beundring for sin hustru gennem næsten 54 år og hendes »åndelige instinkter.« Han kaldte hende for en »mere komplet« kristen end sig selv, idet han henviste til hendes store ønske om at tjene og beskedne ønske om anerkendelse.

En karriere i offentlighedens tjeneste

Med en bachelor- og magistergrad i statskundskab tilbragte ældste Maxwell de første år af sin karriere i politik. Han arbejdede i Washington D.C. i en politikers stab og underviste senere i statskundskab på University of Utah. På et tidspunkt blev han opfordret til at gå ind i politik.

Men ældste Maxwells tidlige erfaringer lærte ham, »at efterlevelse af et af evangeliets beskyttende principper er bedre end tusind kompenserende offentlige programmer – der alt for ofte svarer til ›at sætte dækstolene på Titanic i pæne rækker‹« (»Why Not Now?«, *Ensign,* nov. 1974, s. 12).

Som underviser vandt ældste Maxwell en position som de studerendes favorit på University of Utah. Han blev rektors assistent, dekan for de studerende og til sidst prorektor.

I sin sidste konferencetale advarede han: »Men forvent ikke, at verdens løsninger på verdens problemer er særlig effektive … Kun evangeliet er altid relevant, og erstatningerne dur ikke« (»At erindre, hvor barmhjertig Herren har været«, *Liahona*, maj 2004, s. 45).

Et talent med ord

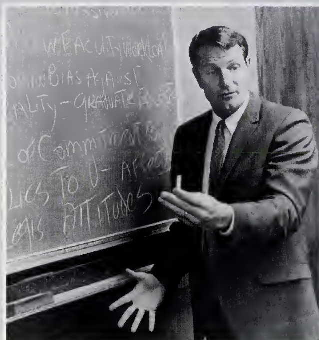
Ældste Maxwell vil blandt andet blive mindet for sin evne til at udtrykke sig elegant. Han opdagede tidligt sit talent for at formulere en vending, og i sit 78-årige liv skrev han omkring 30 bøger og utallige taler. Med inspiration fra Herren opnåede han en evne til at formulere sig, der har påvirket millioner.

»Når han åbnede munden, lyttede vi alle,« sagde præsident Hinckley i sin hyldest ved begravelsen. »Hans store evne var et resultat af ihærdig indsats. Han var perfektionist og var fast besluttet på fra hver eneste vending og sætning at presse hver eneste dråbe næring, der kunne vrides ud. Hver tale var et mesterværk, hver bog et kunstværk, der var værd at læse flere gange. Jeg tror ikke, at vi ser hans lige igen.«

Ældste Maxwell fremelskede sin evne til at udtrykke vigtige begreber indsigtsfuldt, men han lærte, at det er



***Herover:* Leger sammen med nogle af sine børnebørn. *Til højre:* En præsentation for University of Utahs repræsentantskab. *Yderst til højre, øverst:* Sammen med sin hustru Colleen Hinckley Maxwell. *Yderst til højre, nederst:* Ved aprilkonferencen 1997, hvor han udtrykte taknemmelighed for behandlingerne, der trods hårtab havde tilladt, at han kom »så vidt.«**



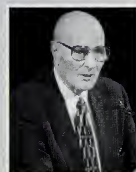
Ånden, der kommunikerer sandhed til dem, der lytter. »Ånden,« sagde han, »kan hjælpe dem, som I bærer vidnesbyrd for, til på samme måde at bemægtige sig jeres ord på en måde, som deres sind og hjerte kan forstå« (»Vidnesbyrd om den store og herlige forsoning«, *Liahona*, april 2002, s. 12).

En levende forkyndelse

Ældste Maxwells undervisning hverken begyndte eller sluttede med ord. »Gerninger,« sagde han, »ikke ord – og det at blive, ikke blot beskrive – er dominerende hos en sand discipel« (»Becoming a Disciple«, *Ensign,* juni 1996, s. 14).

Hans mest elegante tale var den måde, hvorpå han levede. Han forsøgte oprigtigt at blive Frelserens discipel, uanset hvilke udfordringer han mødte. Han troede, at »den eneste virkelige måde at vise *ærbødighed* over for Jesus på var ved at *efterligne* ham. Faktisk er det at stræbe efter at blive som han en særlig måde at bære vores vidnesbyrd om ham på« (*Even As I Am*, 1982, s. 2).





Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostle sagde, at man fandt et eksempel på et levende vidnesbyrd i ældste Maxwells liv: »Hans mod, hans underdanige måde at acceptere sine prøvelser på grund af kræft og hans standhaftige, fortsatte tjeneste har trøstet tusinder og belært millioner om evige principper. Hans eksempel viser, at Herren ikke vil hellige vore prøvelser til vores gavn, men han vil bruge dem til at velsigne utallige andres tilværelse« (»Opsend tak for alt«, *Liahona*, maj 2003, s. 97-98).

Ældste Maxwell elskede Herren og kendte til hans kærlighed til os, idet han forklarede: »Vi vender os måske bort fra ham, men han er der stadig. Vi føler

måske, at han er skjult for os på grund af et skydække af bekymringer, men han er stadig nær ved os. Vi – ikke han – lader sommetider noget komme mellem os, men der behøver ikke opstå en varig solformørkelse … Vores ligegyldighed over for ham kan slet ikke måle sig med hans kærlighed til os. Ja, Jesus fra Nazaret levede! Han lever i dag! Han vejleder sin kirke!« (»All Hell Is Moved«, i *1977 Devotional Speeches of the Year,* 1978, s. 181).

En anden slags kamp

Ældste Maxwell fik første gang konstateret leukæmi i 1996. Ved hjælp af aggressive, men svækkende behandlinger, holdt han sygdommen i skak de følgende otte år.

Nogle år før ældste Maxwell modtog sin diagnose, sagde han, at selv om vi er lykkeligere, når vi holder befalingerne, så er det også sandt, at »trofasthed fører til særlige udfordringer. Det virker som om, at Gud altid strækker dem, som ydmygt tjener ham.« Men ligesom Abraham, Peter, Amulek og Jesus kan vi alle overvinde udfordringer og blive »fremtrædende dimittender i livets skole med lidelser og bestå med førstekarakter« (citeret i »Priesthood Brethren Asked to Be Christ's Servants«, *Ensign,* juli 1993, s. 75).

Med sit utrættelige virke selv i modgang har ældste Maxwell virkelig bestået med førstekarakter, og tårerne ved hans bortgang kommer ikke – som han selv sagde ved andres bortgang – »af fortvivlelse, men … af værdsættelse og forventning«, fordi »for disciple er tilkastningen af en grav blot en dør, der lukkes, og som senere smækkes op i glæde« (»All Hell Is Moved«, s. 181).

Et løfte blev opfyldt

I sin sidste generalkonferencetale i april 2004 bemærkede ældste Maxwell, at »Herren [ved], hvor langt vi skal gå, ›før vi kan sove‹« (*Liahona,* maj 2004, s. 45).

Ældste Maxwell holdt det løfte, han aflagde for mange år siden i et skyttegravshul på en bakke langt væk, men hver eneste kilometer siden var kendt af den Gud, han tjente, indtil dagen kom, hvor hans gerning på jorden var fuldendt. ■



ELSKET KOLLEGA ÆRET AF SINE BRØDRE

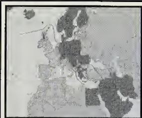
Ved ældste Neal A. Maxwells begravelse kom talerne med følgende hyldest:

Præsident Gordon B. Hinckley: »Han har opnået mere i de sidste otte år [hvor han har været syg], end de fleste opnår på et helt liv … Han trøstede, velsignede og opmuntrede sine medpatienter. Deres tunge byrder blev lettet af denne barmhjertige samaritaner, som forbandt deres sår og bragte håbets sollys ind i deres tilværelse … Ligesom den Mester, som han elskede, ›færdedes [han] overalt og gjorde vel‹ (ApG 10:38).«

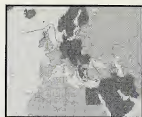
Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: »Hans indsats i Herrens tjeneste har været eksemplarisk og uden fejl. Hvis jeg skulle sammenfatte Neals store positive indflydelse både hjemme og ude, så ville jeg vælge ordene: … ›Jeg tjente.‹ Neal Maxwell tjente sit land, sin kirke, sin familie, sine medmennesker og sin Gud.«

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: »Han var en stor apostel, et usædvanligt menneske, en eksemplarisk søn, ægtemand, bror, far og bedstefar. Han havde en stor gave som underviser. Han levede et liv, der var værd at efterfølge, og havde et stort hjerte … Guds herlighed blev tilkendegivet i ham og i hans præstationer.«

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum: »Han udholdt med fuldkommen tålmodighed udfordringerne i sine sidste dage … Både Neal og Colleen … ved helt sikkert, at Jesus er Kristus, Guds Søn, verdens Forløser, at han udvirkede forsoningen og hele menneskehedens opstandelse.«



Lokalnyt



Budskab fra områdepræsidentskabet

Giv af dine midler med kærlighed



Ældste Zwick

Vi bliver gennem hele Mormons Bog belært om værdifulde principper hos de mennesker, som var standhaftige og urokkelige i at holde Guds bud, og som tålmodigt bar den forfølgelse, der kom på deres vej (Alma 1:25).

Når de arbejdede på at sørge for hjælp til alle, som trængte, var resultatet altid åndelig og timelig vækst. »Og I vil også selv hjælpe dem, der har jeres bistand behov; I vil dele jeres formue med den, der er trængende« (Mosiah 4:16).

Alle arbejdede i henhold til sin egen styrke, selv om der var betydelige forskelle blandt dem i deres individuelle talenter, grad af erfaring og selv i deres personlige udfordringer. »Til trods for alle forfølgelser, de var udsat for« begyndte de at have »varig fred«, fordi deres hjerter ikke stod til personlig vinding eller verdens rigdom; men til dem »der stod i trang«. De var gavmilde mod alle, både dem »udenfor kirken eller i kirken« (Alma 1:28, 30).

At dele vore midler handler lige så meget om at være en trofast hjemmelærer eller besøgslærerinde som at sørge for mad, tøj og penge til den trængende. Det handler alt sammen om at række ud på en oprigtig måde med vores tid og talenter, og ikke blot af vores pengepung. Det handler om at finde frem til og imødekomme deres åndelige så vel som deres timelige behov (Mosiah 4:21, 26).

Som trofaste medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige må vi søge muligheder for at lade vores lys skinne, så vi kan velsigne og tjene andre. Ældste Neal A. Maxwell har klogt sagt: »At se hen til Jesus omfatter ikke blot at tage hans åg på os, men også at fastholde det.« Det gælder både for giverne og for de ydmyge modtagere.

Når vi for alvor begynder at interessere os for vore medmennesker, vil vi være i stand til at efterleve Jesu Kristi evangelium mere fuldkomment og af hele vores hjerte. Vi begynder at nærme os vores hellige privilegier og at blive mere som Frelseren ved at række ud til andre. Af og til kræver det også af os, at vi tålmodigt accepterer de blide gaver fra andre, der rækker ud til os.

Tillad mig at fortælle en personlig oplevelse, som involverer vores søn Scott. Scotts lys skinner altid. For han blev født både mentalt og fysisk handicappet. Han kan ikke læse eller skrive eller binde sit snørebånd på sine sko, men han udstråler Frelserens magtfulde lys. Det er resultatet af hans enkle ærlighed og hans betingelsesløse kærlighed til alle. Du ved altid, at han har tid til én, og at han er interesseret i én.

For nogle år siden boede Scott i et særligt hjem med andre unge mænd med lignende handicap. En ung mand ved navn Bryan flyttede ind i dette hjem. Bryan havde også fysiske og mentale handicap. Han var født uden tæer. Han kunne gå, men det var yderst vanskeligt for ham og ekstremt smertefuld. Scott kunne fornemme Bryans smerte. Han så et behov. Han ønskede at hjælpe.

Hver aften over en periode på fire måneder, mens Bryan opholdt sig i hjemmet, gjorde Scott noget meningsfyldt for at hjælpe ham. Scott hentede en spand varmt vand og et håndklæde og vaskede og masserede Bryans fødder. Der lød ingen formel anerkendelse, og der faldt ingen belønning eller blev givet nogen ros. Kun denne enkle omsorg. Fortjent empati og evige lektioner undervist gennem tålmodig udholdenhed. Scott forstod sin vens behov. Ældste Maxwell har udtrykkeligt belært: »Jesus blev enestående og fuldkommen i sin forståelse ved sine evige lydighed og lidelse.«

Scotts enkle gerning var venlig og imødekommende og bør som sådan være de vejledende principper i vores omgang med vore venner og naboer.

Vi har alle særlige behov. Vores hellige privilegium er standhaftigt og urokkeligt at række ud til andre og yde den mest enkle omsorg eller blot give en brøkdel af vores tid til at løfte andre. Det er denne stadige næring eller opmuntrende ord, som opretholder os, når vi passerer gennem vores øjeblikke af behov.

Kærlighed og barmhjertighed kender ingen grænser. Våg over og vis omsorg for hinanden, jeres tanker, ord og gerninger (Mosiah 4:30).

Jeg vidner personligt om, at vi vil komme til at kende Frelseren på en mere personlig måde, når vi forbliver sande og trofaste over for denne doktrin og hinanden.

»Bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere« (Moroni 7:48). ■

Ældste W. Craig Zwick

Forberedelse til templet ...

Dette var temaet for stavskonferencen i Københavns Stav i april.

ET STORT ARBEJDE VENTER

Stavspræsident Jens Hjarup Andersen sagde i sin tale bl.a., at Herren nu velsigner os med at have hans hus hos os. Evangeliets ånd skal helt ud i hvert menneskes og families hjerte og sjæl – det skal efterleves. Det er det, der beviser, at vi virkelig er Guds folk.

Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Vi har alle et stort arbejde at udføre. Dette tempel er ikke kun for os, men for de generationer, som er gået forud for os, og som på den anden side venter på, at vi betjener dem i Herrens hus. Herrens hus er for hele nationen.

VÆRDIG TIL HERRENS TILLID

Louise Leit fra Søborg Ward talte om det store ansvar, vi har som medlemmer af Kirken. Vi har selv påtaget os dette ansvar, og vor himmelske Fader forventer og stoler på, at vi vil stå ved det.

Vi må på ingen måde gå på kompromis med det, der er fastsat af Gud, men må følge spillereglerne for at komme ind i Guds hus. Det er ikke altid let, men det er det hele værd. Templet er et sted, hvor vi kan søge Herrens råd om, hvordan han ønsker, at vi skal leve vores liv et sted, hvor vi kan få undervisning og indgå pagter.

Vi står i stor gæld til Kristus, som har påtaget sig vore synder. Ved at overgive vores liv til ham og prøve at leve i overensstemmelse med hans bud tilbagebetaler vi blot en lille del af vores gæld. Det er vigtigt, at vi viser vor himmelske Fader, at han kan stole på os, og at vi er værdige til at komme i templet og udføre ordinancer.

INDGYD BØRN TEMPLETS ÅND

Mette Paulsen fra Søborg Ward, talte om, at man kan hjælpe med at udvikle templets ånd i familien ved at holde familieaften og ved at lære sin slægt at kende. Fortæl jeres børn historier om slægten, og fortæl jeres børn om, hvor dejligt det er at være i templet.

TEMPELANBEFALING GIVER FRED

Tim Jensen, biskop i Frederiksberg Ward, sammenlignede det at have en tempelanbefaling med at have et kreditkort. Der er i begge tilfælde visse vilkår, man skal opfylde. Tempelanbefalingen er en slags kreditkort hos Herren. Det giver adgang til nogle af de største oplevelser, man kan få. Den vedrører guddommelige ting. Den er kun gyldig, når vi lever op til dens vilkår.

Der følger en særlig ro og fred ved at være værdig til at have en tempelanbefaling. Lad os alle forpligte os til at være værdige til at have en tempelanbefaling, så vi kan nyde velsignelserne derved.

TEMPLET OG EVIGT LIV

Søster Jacobs, tempelpræsidentens hustru, bar sit vidnesbyrd om templet og gav udtryk for sin taknemmelighed for præstedømmet og dets magt til at besegle familier for evigt.

Tempelpræsident Jacobs fortalte om deres indsættelse som tempelpræsidentpar hos præsident Hinckley i Salt Lake City.

Præsident Jacobs overbragte medlemmerne en personlig hilsen fra præsident Hinckley og bar vidnesbyrd om evangeliets genoprettelse i dets fylde, og om hvor stor en velsignelse det er at kunne tage i templet og indgå de pagter, som er så vigtige

for vores evige liv og om, at Jesus er vor Frelser og Forløser.

TEMPLET ER VEJEN HJEM

Missionspræsidenten, Gary Hudson, udtrykte håb om, at templet er begyndelsen til stor fremgang i Danmark.

Hans hustru bar sit vidnesbyrd på dansk og udtrykte sin taknemmelighed for den kærlighed og godhed, som vor himmelske Fader viser hende gennem den evige beseglingsmagt, præstedømmets kraft og skrifterne. Jesus Kristus har sonet for os og vist os den vej, vi bør følge for at komme tilbage til vor Fader.

MERE SOM FADEREN

Søster Hafen, hustru til præsident Hafen fra Det Centraleuropæiske Områdepræsidentskab, fortalte, hvordan templet kan påvirke vore børn og opfordrede forældrene til at bede deres børn om at beholde indvielsesbilletten efter indvielsen samt deres hvide lommetørklæde og have et billede af templet fremme.

Hun opfordrede os til at være mere rede til at tage i templet. Vores legeme er et tempel, et sted hvor himlen og jorden mødes. Giv himlen en chance for at få større indflydelse på jeres liv ved at vælge templet og mærke det i jeres hjerte.

Templet er et symbol på vores længsel efter at komme hjem, det hjælper os til at have himlen i vores hjem. Vi kan blive mere ligesom vor himmelske Fader ved at komme i templet, fordi vi får mere af hans kærlighed i os.

Kristus har sonet for os. Uden ham var der ingen myndighed, og vi kunne ikke være sammen for evigt.

HOLD UD I ALT

Præsident Hafen overbragte en hilsen fra præsident Hinckley: »Han har Danmark i tankerne. Jeg tror, han har stor tillid til Kirken i Danmark.«

Templet i København er begyndelsen på en ny æra. Det er blot et skridt videre i en stor proces.

Han opfordrede os til at følge op på dem, vi har inviteret til åbent hus.

Templet her bliver, hvad vi vil gøre det til. Det er dog ikke tempelpræsidentskabets mål at konkurrere med templet i Stockholm om antal udførte ordinancer, men det antal familier, som røres af templets ånd, er vigtigt.

Det Første Præsidentskab har givet instrukser om ikke at lade medlemmerne blive så involveret i templet, at de ikke foretager sig andet. Vi må række ud til flere mennesker, så Kirken kan vokse.

Templet giver os en vision om at vende tilbage til Faderen efter dette liv. Har vi denne vision, vil vi magte at yde ethvert offer. Ønsker vi at være sammen med vores familie, kan vi udholde enhver smerte.

Vi er vor himmelske Faders børn, han er Fader til vores ånd. Kan vi vide og forstå dette, vil hver sjæl berede sig til at vende tilbage til hans nærhed, og når vi engang kommer der, vil vi huske, at vi har levet der før. Vi vil omfavne vor Himmelske Fader, og han vil omfavne os og sige: »Min søn, mindatter, du er kommet tilbage.« Og vi vil sige: »O min Fader, min Fader, jeg er her igen.«

Må Gud velsigne os med denne vision, at vi kan ofre alt og udholde enhver smerte. ■

Red.

Åbent hus i templet

De stod på fortovet langs Priorvej i lange køer. Det var et smukt forårsvejr, og træerne på pladsen foran templet i København var netop sprunget ud. Alle gæsterne i den lange kø smilede forventningsfuldt, til det blev deres gruppes tur til at besøge den smukke tempelbygning.

Inden for murene og i den nye kirkebygning på Nitivej arbejdede flere end 80 søskende på højtryk – nogle nærmest i døgndrift for at koordinere rundvisninger, finde rundvisere og tempelværter, alt imens den ene bus efter den anden kørte op foran kirkebygningen på Nitivej med gæster fra Sverige og Århus Stav. Selv fra Tyskland, Rusland og USA kom gæsterne strømmende. Endda på den kongelige bryllupsdag den 14. maj kom der fortsat gæster, som vidste, at det nu var sidste chance for at komme ind at se templet.

Da den sidste rundvisning var af-


FOTO: JØRGEN O. NIELSEN

Tempelpræsident Dee V. Jacobs (tv.) fortæller gæster om templet ved åbent hus.


FOTO: JØRGEN O. NIELSEN

Reception i forbindelse med åbnet hus.

sluttet sent lørdag aften den 15. maj – efter at dørene faktisk var lukket, kunne det samlede tal for gæsterne under åbent hus gøres op til 25.512 – et flot resultat – nogle af de ansvarlige under åbent hus mente efterfølgende, at vi næppe havde kunnet håndtere mange flere gæster!

For alle de søskende, som deltog og hjalp til på en række områder, var det en fantastisk oplevelse!

GÆSTERNE RØRT AF ÅNDEN

Ved tilbagemeldingerne fra gæsterne lige fra integrationsminister Bertel Haarder til en gæst fra templets nabolag var der en næsten enslydende tilbagemelding: »Hvor var det smukt, tak, fordi jeg måtte se jeres tempel – det var meget anderledes, end jeg havde forestillet mig!«

For de, som havde det privilegium at få lov til at være tempelværter og rundvisere, hørtes ofte bemærkningen: »Der var en ro og fred i templet, som jeg ikke kan forklare.«

I alt bad 1.084 gæster om at få mere at vide om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, at få en gratis Mormons Bog eller et besøg af missionærerne.

I Københavns og Århus Stavs historie har missionærerne aldrig haft så travlt på så kort tid med at skulle besøge så mange mennesker.

INFORMATION OG MISSION

Men ud over den fantastiske velsignelse det er at have et tempel blandt os, hvad har det så i øvrigt betydet for medlemmerne i Danmark?

For at få så mange gæster til åbent hus som muligt, blev det tidligt besluttet, at hver enhed skulle nedsætte sin egen tempelkomite med biskoppen eller grenspræsidenten i spidsen for at organisere det lokale arbejde med at finde gæster og opinionsdannere, der havde et ønske om at besøge templet og fortælle positivt om deres oplevelse til andre. I alt blev flere end 3.000 mennesker inviteret, og ved åbent hus den 27.–28. april mødte næsten 600 af disse inviterede gæster op. Dette blev efterfølgende fulgt op af flere grupper af skoleklasser, kunstforeninger, arbejdskolleger, Rotary og en række


FOTO: JØRGEN O. NIELSEN

Gæster til åbent hus.

FOTO: JØRGEN O. NIELSEN



Teltet hvor gæsterne blev budt på forfriskninger efter rundvisningen.



FOTO: JØRGEN O. NIELSEN

Mange børn kom til åbent hus i templet.

andre, som alle udtrykte en stor tak for at få lov at besøge det smukke tempel.

Under dette store arbejde, hvor så mange søskende deltog aktivt, er det generelle indtryk, at vi alle har flyttet os – måske udvidet vores egne grænser for, hvad vi »turde« gøre, mens vi har inviteret familie, venner, naboer og gæster til åbent hus.

TRYKSAGER OM TEMPLET

Over 340.000 tryksager blev omdelt i ugen op til og under den første uge af åbent hus perioden. Her blev der skrevet historie i Danmark, idet det er første gang, at Kirken har udtrykt så klart, hvad vi står for og tror på, og hvor så mange danskere i den læsedygtige alder har haft mulighed for at høre om evangeliet.

Mange har sikkert skrevet et afsnit i deres mindebog eller familieoptegnelser om, at de var med, dengang templet i København havde åbent hus og senere blev indviet. Jeg tror på, at alle, der har været med til at løfte denne kæmpeopgave, har gjort en positiv forskel, som vi kan være bekendt, og som vil betyde en ny udvikling for Kirken i København.

Vi skylder alle vor himmelske Fader en tak for den velsignelse, som vi har modtaget, og det mirakel, som vi fik lov at være en del af. ■

Lars Frigast Larsen,
Informationschef, Københavns Stav

Mission i Salt Lake City

Jeg forestiller mig, at de fleste trækker en smule på smilebåndet, når jeg fortæller, hvor jeg tjente som missionær: I Salt Lake City, Utah. »Dér er der vel ikke rigtig noget at lave for en missionær, i hvert fald ikke ret meget andet end hjemmelærerarbejde, hvis det da ikke i forvejen er blevet gjort alt sammen«. Alligevel er der kun cirka 40% procent af indbyggerne i Salt Lake City-missionen, der er medlemmer af Kirken. Det svarer til lidt over 220.000 medlemmer fordelt på lidt under 80 stave og et distrikt eller cirka 500 ward og 30 grene. Missionen strækker sig fra Wendover i vest til Rawlins i Wyoming, som er en lille by, der ligger tæt på Martin's Cove, Rocky Ridge og andre historiske mindesmærker, der af sidste dages hellige betragtes som hellige steder på grund af pionererne i Martins og Willies håndkærrekompagnier, som led så forfærdeligt meget dér, da de krydsede prærien mod Zion i vest.

FORBEREDELSER TIL MISSIONEN

Jeg kan huske, da jeg endelig kom hjem til den længe ventede kuvert fra Kirkens hovedkontor. Forud var gået tid med forberedelser: Lægebesøg, visdomstænder, interview med biskop og stavspræsident og langt vigtigere åndelig forberedelse gennem deltagelse i seminar og institut, deltagelse i Kirkens møder og arrangementer og et voksende vidnesbyrd ved at efterleve Kirkens grundsætninger, så godt jeg kunne. Det synes, at her var kulminationen på lang tids forberedelse, og jeg følte, at det var vigtigt at vide, at Herren havde kaldet mig. Derfor tog jeg kuverten med mig og knælede alene foran Herren og bad ham velsigne mig med en tilkendegivelse af, at jeg var værdig og beredt, og at jeg var kaldet til det sted, hvor han ønskede mig. Følelserne er svære at beskrive, men da jeg kort tid efter læste kaldelsen underskrevet af Herrens profet, var jeg slet ikke i tvivl, og med taknemmelighedstårer i øjnene begyndte jeg at se frem til de to år, der af mange er blevet kaldt de to bedste i hele livet.

TIDEN SOM NY MISSIONÆR

Den 20. marts 2002 stod jeg ved Granite tabernaklet i Salt Lake City efter tre dejlige uger på MTC i Provo. Jeg følte mig lidt alene, da jeg en smule søvndrukken begyndte at slæbe bagagen ind i bygningen til de første bekendtgørelser, som man som nybagt missionær slet ikke kan undvære. Der kom en høj mand klædt i en tung vinterfrakke gående imod mig, lidt skræmmende hvis jeg ikke havde indset, at her var min missionspræsident Hinckley. Min missionspræsident og hans hustru er nogle af de bedste mennesker, jeg har mødt. Efter Frelserens og min egen families er deres eksempel det, som har betydet mest for måden, jeg har levet mit liv på siden da.

Min træner blev ældste Green, der spøgefuldt blev kaldt diakonen på grund af sin ringe højde (160 centimeter). Jeg lærte dog hurtigt, at Herren ser på det indre, for her var jeg kommet i selskab med en åndelig gigant. Min opfattelse af missionærarbejde var at bringe sjæle til Kristus gennem hårdt arbejde ved at prædike og undervise dem, der var beredte og villige til at lære, i evangeliet – så det gjorde vi! Endelig var jeg ordentligt i gang, følte jeg, ude blandt de mennesker jeg kom til at holde meget af. De mennesker Herren havde tiltro til, at jeg kunne hjælpe. Mennesker, som også led, gennemgik smerte og havde deres egne bekymringer, men Herren kender dem, elsker dem, og ved at de kan finde glæde i det evangelium, som altid har bragt glæde til et tynget hjerte.

Jeg var overrasket over, hvor meget vi bankede på døre her ved Kirkens hovedsæde, 30 timer om ugen plus det løse, ikke desto mindre hjalp det mig dog resten af tiden med at værdsætte de stunder, hvor vi kunne undervise undersøgere, døbe eller modtage en henvisning.

En af mine første oplevelser var en sen aftentime på en mørk villavej i det vestlige område af Saltsødalen. Det var efterhånden ved at være tid til at gå hjemad, men den altid ihærdige ældste Green holdt på, at vi lige skulle banke på en ekstra dør. En mand åbnede døren og bød os indenfor, uden at vi fik sagt noget som helst. Jeg var lidt betænkelig, da det næsten virkede for godt til at være sandt, hvilket det også var. Knapt havde min kammerat påbegyndt et åndeligt budskab, før denne mand begyndte at modsige og næsten spotte ham og Kirkens lære med meget høj røst. Han sad med sine egne skrifter i hånden og argumenterede for sine egne synspunkter, mens han samtidig fortalte, at han elskede os og netop derfor modsagde han os, så vi kunne blive ført tilbage til sandheden. Jeg tror næsten ikke, vi sagde noget som helst, men undskyldte os hurtigt, da vi indså, at denne mand ikke var ydmyg nok til at lytte. Siden hen mødte jeg mange mennesker fra andre trosretninger, som var næstekærlige, ydmyge og meget gode kristne mennesker.

Jeg ved ikke, om jeg græd på vejen hjem, fordi jeg var skræmt, såret, bange, frustreret eller ked af det på denne forvirrede og vrede brors vegne, men jeg lærte i hvert fald, at evangeliet ikke forstås og overbringes udelukkende med hjernen og ved brugen af logik, men at det skrives i menneskehjerter gennem Ånden, når evangeliet deles i uskrømtet kærlighed med dem, der er villige til at prøve evangeliets ord.

ÅNDEN OMVENDER

Det blev illustreret for mig af en lille mexicansk familie i et område tæt på midtbyen. Moderen nærede et ønske om at dele evangeliet med resten af sin familie. Børnene var specielt interesserede, og vi knælede hver gang med dem alle i en lille rundkreds, når vi var færdige med en lektion. Desværre mistede faderen interessen, men støttede sin hustru og børn fuldt ud. Kvorumspræsidenten blev en god ven for familien, besøgte dem ofte og hilste altid venligt på dem alle, når de kom i kirke, mens han introducerede dem til alle medlemmerne. Min kammerat og jeg kunne ikke holde os væk fra deres hjem mellem lektionerne, fordi der altid herskede en kærlig ånd til hinanden og for evangeliet, f.eks. da lille Marisela på 10 år hjalp sin lillebror Christian på 2 år med at bede bøn efter en endt lektion. Jeg forstod, hvorfor Herren elsker de små børn! Det var en dejlig dag, da de tre ældste børn blev døbt med deres far til stede ved dåben. Jeg tror de følte sig nærmere hinanden, nærmere Herren og rent faktisk lykkeligere.

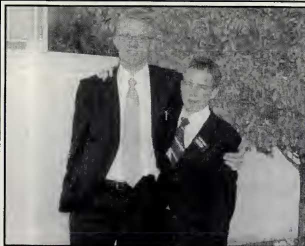


FOTO: K. RAVN-PETERSEN

Ældste Kristian Ravn-Petersen med sin kammerat, ældste Green, på deres mission i Salt Lake.



FOTO: K. RAVN-PETERSEN

Ældste Kristian Ravn-Petersen (th.) sammen med en familie, som han og hans kammerat døbte i Salt Lake City.

SJÆLE ER AF STOR VÆRDI

Senere mødte jeg en søster, der var blevet gift i templet og havde to børn. Hendes mand var siden hen gået bort. Det var et hårdt slag for søster Clark, hun havde set et langt liv med sin nygifte mand foran sig, men han var blevet revet bort bare syv år efter, og her stod hun med to små børn helt alene. Hendes sorg gjorde, at hun traf nogle forkerte beslutninger, og efterhånden blev Kirken en meget fjern del af hendes liv. En dag bankede vi på søster Clarks dør, hun virkede alt andet end parat til at vende tilbage. Hun gav udtryk for, at hun slet ikke var interesseret, men vi måtte da gerne besøge hende engang imellem. Da blinkede advarselslamperne for mig, da jeg mente, at man ikke kunne spilde tid på nogen, som ikke var parate. Min kammerat irettesatte mig kærligt og mindede mig om, at alle sjæle er af stor værdi i Guds øjne, og jeg gav efter. Vi besøgte af og til søster Clark i 5-10 minutter og småsludrede med hende, altid mindende hende om at Gud elsker hende og hendes familie. Jeg er taknemmelig for, at Gud giver missionærkammerater til støtte og vejledning, specielt i en sådan situation. Det var en glædens dag, da vi så hende sidde ventende på en stol i kirkens foyer lige før nadvermødet. Hun var kommet tilbage. Det var også dejligt at være sammen med de 250 andre medlemmer til det nadvermøde, og jeg forstod lidt bedre, hvorfor Herren er villig til at forlade de 99 for at finde det fortabte får. Glæde forstås bedst, når man i kærlighed opgiver alt for andre, og de så oplever succes.

BESØG HOS FADERLØSE OG ENKER

Nogen citerede skriftstedet Jakobs Brev 1:27 for mig: »En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for God, Vor Fader er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsler.« Vi underviste en søster, der var enlig mor til tre børn. Hun havde fået konstateret en farlig leverbetændelse, der tog hende bort fra arbejdsmarkedet og gjorde, at hun måtte behandles med kemoterapi. Hun havde svært ved at holde modet oppe og brød ofte sammen, når børnene ikke var der. I de seks måneder vi underviste hende og hendes børn, forstuvede hun foden, hun blev ramt af økonomisk ruin, fordi hun var borte fra arbejdsmarkedet og blev derfor tvunget til at flytte. Alligevel var det som om, hun fattede mod og gradvist styrkedes rent åndeligt. De blev alle fire døbt af biskoppen i maj sidste år, børnene har kaldelser i Unge Piger, og sidst jeg snakkede med hende, fortalte hun, at de forbereder sig på at tage til templet for at blive beseglet til hendes afdøde mand, og børnenes far.

TAKNEMMELIG FOR AT TJENE

Undervejs spurgte jeg min missionspræsident, hvordan jeg kunne sikre mig, at jeg tog hjem som et bedre menneske med øget kundskab og vidnesbyrd, sådan som det fortælles, at det sker på en mission. Han sagde, at hvis jeg ikke bekymrede mig så meget om min egen udvikling, men i stedet gjorde mig fortjent til det bedste, jeg kunne, så ville det simpelthen komme af sig selv. Jeg erfarede, at han havde ret. Mine to år i Salt Lake City velsignede mig med en åndelig ballast, som jeg vil trække på resten af livet. Jeg er taknemmelig, fordi Herren havde tiltro til mig og til alle de mennesker, unge som ældre, som han velsigner med muligheden for at tjene. ■

Kristian Ravn-Petersen, Århus Ward.

24790 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)